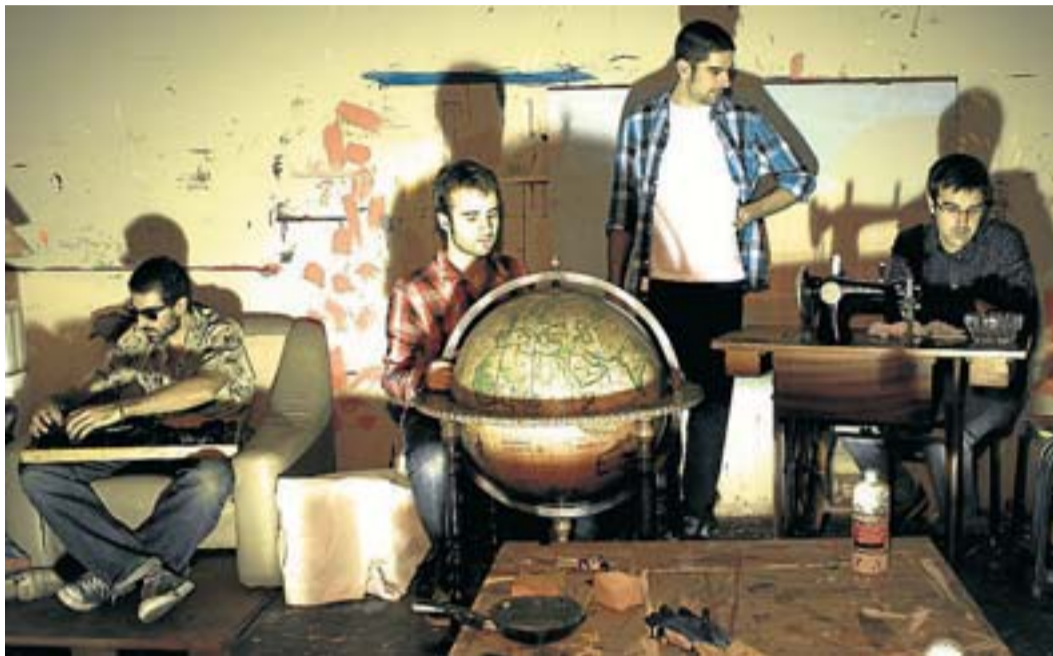

NOVETAT DISCOGRÀFICA

The Seihos, avançant en paral·lel a Manel

L'altre grup de Martí Maymó presenta '2' a Barcelona

Guillem Haro (veu i guitarra), Martí Maymó (baix), Xavi Haro (bateria) i Adrià Albareda (teclats) ja escoltaven Paul Simon abans que sorgissin Vampire Weekend. MONTSE MARTÍN

El quartet barceloní The Seihos presenta avui i demà el segon disc, *2*, a l'Heliogàbal. El grup, amb una proposta d'inspiració anglosaxona i africana, té entre les seves files Martí Maymó, baixista de Manel.

MARTA SALICRÚ

BARCELONA. La setmana passada va sortir a la venda *2*, el segon treball del quartet barceloní The Seihos, un àlbum en què el grup amplia les influències anglosaxones del seu primer treball i mira cap a l'Àfrica, i que presentaran a Barcelona avui i demà a l'Heliogàbal. El grup té entre les seves files Martí Maymó, baixista de Manel. Però les connexions entre un grup i l'altre van més enllà.

Maymó va formar The Seihos als 15 anys amb tres companys de classe de l'escola Costa i Llobera, amb

els quals tocava versions dels Beatles, els Beach Boys i de grups del *brit pop* en pubs barcelonins. D'alguna manera, però, uns encara inexistents Manel ja havien influït Guillem Haro, veu i compositor principal, que explica que veure Guillem Gisbert i Roger Padilla tocant a l'escola el va empenyer cap a la música. "Recordo que veure'ls em va marcar, jo també volia estar en un grup. Ells em van inspirar a agafar un instrument", explica.

The Seihos van gravar el seu debut abans que el de Manel, però com que no havien guanyat cap premi "va trigar més a sortir", diu Maymó. Haro explica com Padilla un dia li va preguntar com es gravava un disc, i que ell el va remetre a Arnau Vallvé, amb qui The Seihos havien gravat el debut, i que esdevindria el bateria de Manel. Seria després de veure

Àfrica
El segon disc té influències de la música africana i de 'Graceland', de Paul Simon

The Seihos que Gisbert i Padilla van proposar a Maymó afegir-se al seu projecte.

Maymó, però, no vol explotar el filó de Manel. "Intento que cada grup es vengui per si sol i faci la seva guerra. Segurament hi ha gent que ha conegut The Seihos arran de Manel", admet Maymó. De fet, el segell Warner, que ha editat *2*, s'hi va interessar després dels bons resultats obtinguts per *10 milles per veure una bona armadura*, amb què Manel han assolit la categoria de Disc de Platí. "Però són dos projectes molt diferents. De fet, hi ha gent que ve als concerts de The Seihos que detesten Manel. I m'ho diuen".

Àfrica i Paul Simon

Tan diferents que, pel que fa a la música, les dues referències més òbvies quan s'escolta *2* són Paul Simon i el seu disc d'inspiració africana *Graceland* (1986), i els novaiorquesos Vampire Weekend, estrelles de l'escena internacional alternativa que beuen del disc essencial de l'ex-Simon & Garfunkel. Però així com *Graceland* és una influència important per a The Seihos, les similituds amb Vampire Weekend són pura casualitat. Senzillament, els de Nova York van arribar primer.

Com a valor d'autenticitat afegit, però, el segon treball de The Seihos compta amb la producció en un parell de temes del baixista de Moçambic Childo Tomás, col·laborador d'Omar Sosa, que per a Haro ha marcat la diferència. "Nosaltres érem uns blancs fent música negra, i amb la seva producció si tanques els ulls sembla que siguem a Zimbàbue".

L'altra diferència important amb Manel és que les cançons de The Seihos són en anglès. Però tot i la tirada avui dia del pop en català, de moment no es planteja canviar d'idioma. "Per cantar en català hauríem de renovar el repertori sencer, perquè seria estrany fer un concert amb la meitat del repertori en un idioma i l'altra meitat en l'altre. I això és molta feina", admet Haro. —

CLÀSSICA

Robert King va fer una bona feina dirigint l'Orfeó. L. DI NOZZI

L'Orfeó Català canta la 'Missa en si menor' de Bach cent anys després

Crítica

Orfeó Català amb Robert King

PALAU DE LA MÚSICA

28 de novembre

JAVIER PÉREZ SENZ

Cantar la *Missa en si menor* és un repte suprem en la vida d'un cor. Bach condensa la seva ciència, tècnica i inspiració en una obra de culte que posa a prova la qualitat d'una formació coral. Fa just cent anys, el 28 de novembre del 1911, l'Orfeó Català oferiria al Palau l'estrena a Espanya d'aquesta monumental partitura. Un segle després, el cor fundat el 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives afronta, per tercer cop en la seva història, el repte de cantar la *Missa*. Recordar una efemèride tan significativa al Cicle Palau 100 suposa un cert en la programació. Una altra cosa són els resultats.

El director britànic Robert King, prestigiós especialista en el repertori barroc, va fer un treball meritori. Va venir amb la seva orquestra, The King's Consort, una formació amb instruments d'època que, encara que no passa pel seu millor moment artístic, va deixar constància de la seva solvència i flexibilitat. Però el principal repte era veure en acció l'Orfeó Català en una obra que deixa al descobert sense misericòrdia les limitacions d'un cor. Va anar raonablement bé, però lluny del nivell d'excel·lència que diu que persegueix el nou equip gestor del Palau, amb més potència que rigor i claredat. Bach exigeix solidesa, resistència i una transparència màxima per fer justícia als teixits contrapuntístics.

Això sí, van compensar les mancances tècniques amb entusiasme i alt voltatge emocional, cosa que va garantir l'èxit de la vetllada. El quartet de veus solistes, en canvi —la soprano Julia Doyle, la *mezzo* Diana Moore, el tenor James Gilchrist i el baix David Wilson-Johnson—, va estar molt fluix. Tot i que les dues solistes femenines van mostrar millor rendiment. —

FESTIVAL TEMPORADA ALTA

Jordi Galceran té el millor 'punch' còmic del teatre català

Crònica

LAURA SERRA
GIRONA

El combat de dilluns a la nit a la Sala La Planeta es preveia emocionant. En una banda del ring, un pes pesant de la dramàtica catalana des d'*El mètode Grönholm*, Jordi Galceran. A l'altra, l'alumna avantatjada de Sergi Belbel i autora T6, Cristina Clemente. Tots dos havien batut sis primeres figures del teatre català per arribar a la final del torneig del festival Temporada Alta: Josep M. Benet i Jornet, Sergi Belbel, Pau Miró, Guillem Clua, Pere Riera i Llätzer Gar-

cia. Diuen les males llengües que hi ha hagut nervis per arribar a ser al podi. L'ideòleg del concurs, Jordi Casanovas, surt *tunejat* amb ulleres i llacet per retransmetre l'enfrontament. Les regles són inflexibles: cada autor ha escrit un text de 40 minuts, li han assignat dos actors que descobreix l'últim dia, assagen tres hores i cap al ring.

Pere Arquillué i Rosa Renom interpreten a la tendra *La nostra Champions particular* de Clemente una parella que no vol tenir descendència perquè es perdrà els partits Barça però acaba cedint a la pressió de l'entorn. Van passant rondes de la Champions amb el creixement dels fills i l'envelliment dels pares, tot per acabar morint de *bad-wifi* en

Jordi Galceran es va imposar a Cristina Clemente en el combat final.

un futur molt creïble. Després és el torn de la hilarant *El crèdit* de Galceran, que demostra que l'autor té la mà trençada a fer comèdies que funcionen com un rellotge suís. Francesc Albiol i Lluís Soler són un director d'oficina de La Caixa i un home que necessita calés. Com que no n'hi concedeixen, amenaça el banquer de "follar-se la seva dona", una provocació que va pujant de to junt amb les rialles del públic. Ja era clar que el *punch* còmic de Galceran s'enduria el trofeu: un sopar a El Cellar de Can Roca La millor notícia de la nit la va donar Casanovas al final: "L'any que ve, més!" —